

Η διαδήλωση των ποιητών

του Δημήτρη Πιστικού (Αναδημοσίευση από το περιοδικό *ΠΑΡΟΥΣΙΑ*, Τριμηνιαία Έκδοση της Ένωσης Αιτωλοακαρνανών Λογοτεχνών

Οι ποιητές διαδηλώνουν
φτάνοντας ως την Πρεσβεία της Αδικίας.

Ακούγονται στον αέρα στεντόρεια συνθήματα.
Κάθε πανό ένα ποίημα, κάθε πλακάτ ένας στίχος.
Κάθε τους λέξη ένα πέταγμα προς τον ουρανό.

Ανοίγουν κεφάλια
για να μπει μέσα τους ένας ρυθμός χαμένος,
μια ξεχασμένη από χρόνια μουσική
σπάζουν βιτρίνες καταστημάτων, τζαμαρίες σπιτιών,
παραβιάζονται πόρτες
για να επανέλθουν στα γονικά τους τα εξορισμένα όνειρα.

Η αστυνομία απαντά με καταιγιστική ρίψη στίχων
πετά δακρυγόνα αισθήματα.
Κάποτε γενικεύονται οι συρράξεις, ρίχνονται χημικά αέρια.
Φυσάει από παντού ένας αντάρτης άνεμος δικαιοσύνης.
«Εμείς θα κυβερνήσουμε το σύμπαν, λένε οι φωνές
«Κάτω της ασχήμιας ο φασισμός» διαδηλώνει η σιωπή τους.

Διαδηλωτές συλλαμβάνονται στις οδούς και τις παρόδους
αθώοι ή ένοχοι
προσάγονται αμέσως για εξακρίβωση επιδράσεων
και μηνυμάτων
μετά σιδηροδέσμοι οδηγούνται στα αναλόγια να εκτίσουν την ποινή τους
απαγγέλλοντας
άλλων ποιήματα.

Κουκουλοφόροι κριτικοί και δυνάμεις καταστολής δραστηριοποιούνται
αναπτύσσοντας σκληρές αντιδράσεις.

Η διαδήλωση όμως πάντοτε προχωράει σαν το ποταμί:
πολίτες συλλαμβάνουν πολίτες
οι αστυνομικοί ξεσχίζουν τα ρούχα τους·
σρα πεζοδρομία ρέει άφθονος, ζεστός δεκαπεντασύλλαβος
βγαίνουν περίστροφα ποιήματα, πέφτουν φωτοβολίδες
οι διαδηλωτές τραγουδούν ρυθμικά
«πότε θα 'ρθει ο Μόσκοβος να φέρει το σεφέρνι»
«Όμηρε, Όμηρε εσύ μας οδηγείς»
«Ψωμί, παιδεία, ρυθμοκρατία»
«Κάλβος και Σολωμός, ιδού ο λυτρωμός».

Όταν κοπάσει ο θόρυβος και φύγει ο φουρτουνιασμένος όχλος,
μόλις οι οργισμένοι χαθούνε στον ορίζοντα
έρχονται με περισκεψη οι οδοκαθαριστές αναγνώστες
σηκώνουν τις σκούπες τους σε στάση προσοχής
κ'άνουν το στευρό τους και ετοιμάζονται να καθαρίσουν
σοκακία και πεζοδρόμια.

Νεκροί ποιητες, τσαλακωμένα ποιήματα, σβησμένοι στίχοι
άηυχοι κριτικοί, με πολιτικά ή φορώντα την υπηρεσιακη στολή τους
παντού σπαρμένοι σε δρόμους και πλατείες
όλοι υπόκεινται στη μοίρα τους.

Κάπου μακριά
μια μουσική θεσπέσια από ουράνια κλειδοκύμβαλα
σαν μια ογκώδης ανθολογία, σκεπάζει τη σκοτεινή σιωπή τους
εδώ, στο επέκεινα, στο άγνωστο πεπρωμένο ή απλά, στο πουθενά.